

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Příbyla a soudců JUDr. Roberta Ožvalda a JUDr. Marcely Pechové ve věci

navrhovatelky:

proti
odpůrci:

o nařízení předběžného opatření podle § 405 z. ř. s.

o odvolání odpůrce proti usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 25. 4. 2025, č. j. 6 Nc 462/2025-23

takto:

- I.** Usnesení soudu I. stupně se **mění** tak, že návrh navrhovatelky na nařízení předběžného opatření, kterým by odpůrci byla uložena povinnost zdržet se vstupu do společného obydlí, a to do domu na adrese [REDAKCE] jakož i do jeho bezprostředního okolí, a zdržet se setkávání, pronásledování a obtěžování navrhovatelky jakýmkoliv způsobem, **se zamítá.**
- II.** Odpůrce je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Pelhřimově soudní poplatek za odvolání ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III.** Odpůrci se nepřiznává vůči navrhovateli náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Citovaným usnesením Okresní soud v Pelhřimově (dále jen soud I. stupně) uložil odpůrci, aby nevstupoval do společného obydlí, a to do domu na adrese [REDAKCE] a do jeho bezprostředního okolí ve vzdálenosti 100 m od domu, a aby se zdržel setkávání s navrhovatelkou a navazování kontaktů s ní (odstavec I.). Navrhovatelce uložil, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení podala návrh na zahájení řízení týkající se uspořádání vztahů s odpůrcem (odstavec II.). Odpůrci pak uložil povinnost zaplatit státu, na účet Okresního soudu v Pelhřimově, soudní poplatek z návrhu na nařízení předběžného opatření ve výši 1 000 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí (odstavec III.).
2. Dle odůvodnění usnesení podala navrhovatelka dne 24. 4. 2025 návrh na nařízení předběžného opatření podle § 405 z. ř. s., ve kterém uvedla, že s odpůrcem (manželem) žijí v dvougeneračním domě na adrese [REDAKCE] ke stupňujícím neshodám mezi účastníky začalo docházet již v roce 2016, odpůrce se dopouštěl zejména psychického násilí (vulgární urážky, ponižování, zesměšňování) a fyzického násilí, v minulosti navrhovatelku zavřel a zamkl ve sklepe, uzavřel jí dveře na balkon, neumožnil jí vstup do společného obydlí, do navrhovatelky strká, naznačuje úder, navrhovatelka má z něho velký strach, přičemž po smrti matky odpůrce v roce

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Skopcová

2022 se začaly stupňovat nadávky a urážky vůči navrhovatelce. K poslednímu incidentu došlo dne 12. 4. 2025 po návratu odpůrce z projížďky na kole, který se při zjištění o uzamčení dveří rozčílil, následně začal navrhovatelku slovně napadat, strčil do ní, vypustil z domu kočky navrhovatelky, které začal honit po zahradě, dělal posměšky a vysmíval se jí. Navrhovatelka v roce 2023 prodělala těžký infarkt, strach z odpůrce negativně ovlivňuje její zdravotní stav. Navrhovatelka neví, jak bude odpůrce po příchodu domů reagovat a co pro něho bude záminka pro slovní a fyzické napadení. Navrhovatelka má z odpůrce velký strach a obavu, že jeho chování se bude opakovat a stupňovat. K tomu navrhovatelka přiložila úřední záznam o vykázání odpůrce z domu [REDAKCE] ze dne 17. 4. 2025, úřední záznamy o podaném vysvětlení navrhovatelkou na policii dne 13. 4. 2025 a 17. 4. 2025 a potvrzení Psychocentra ze dne 24. 4. 2025, že od 14. 4. 2025 je uživatelem služby Intervenčního centra kraje Vysočina. Soud I. stupně uzavřel, že těmito listinnými důkazy navrhovatelka osvědčila zákonné důvody pro vydání předběžného opatření ve smyslu § 401 z. ř. s., že společné bydlení navrhovatelky a odpůrce v domě, ve kterém se nachází společná domácnost, je pro navrhovatelku nesnesitelné. Podle § 76 odst. 3 o. s. ř. byla navrhovatelce stanovena lhůta k podání návrhu ve věci samé a podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byla odpůrci uložena povinnost zaplatit soudní poplatek dle položky 5 Sazebníku soudních poplatků ve výši 1 000 Kč.

3. Usnesení ve výrocích I. a III. napadl odpůrce odvoláním. Namítá, že tvrzení navrhovatelky jsou smyšlená, odpůrce se vůči ní nedopustil žádného jí popsaného jednání. Navrhovatelkou předložené listiny tvoří pouze záznamy stejných tvrzení navrhovatelky sdělených Policii ČR a neosvědčují tvrzení navrhovatelky, navíc jsou mezi nimi rozpory (které následně zmiňuje). Dle jeho názoru se navrhovatelka tímto způsobem rozhodla řešit manželskou krizi účastníků, situace účastníků nevykazuje žádné prvky násilí ve smyslu § 402 z. ř. s., přičemž ani intenzita navrhovatelkou tvrzeného násilí neodpovídá vydání předběžného opatření. Odpůrce nezamkl navrhovatelku nikdy do sklepa (navíc navrhovatelkou tvrzené kopání do dveří není technicky možné), nezamkl ji v roce 2020 do mezidveří v domě (vstupní dveře se nezamykají), nezavřel ji v roce 2022 na balkoně (z něho lze po třech schodech sejít do zahrady) a k incidentu z 12. 4. 2025 uvedl, že nechtěně při návratu domů umožnil kočkám navrhovatelky vyběhnout z domu, na což navrhovatelka reagovala nepřiměřeně. Nezavdal tehdy příčinu k tomu, aby z něho měla navrhovatelka strach, což zjistila i přivolaná policejní hlídka. Odpůrce potvrzuje, že manželství účastníků nebylo v poslední době spokojené, navrhovatelka po prodělaném infarktu začala být útočnější, vyjadřovala výhrady vůči němu, došlo k oddělení užívání nemovitosti účastníky (první patro užívá odpůrce, navrhovatelka s ohledem na svůj zdravotní stav začala spát v přízemí a zde využívala plně vybavenou koupelnu). Odpůrce po přivolání policie dne 12. 4. 2025 reagoval klidně a po dohodě s policisty uzavřel dohodu, že ze společného bydliště se vzdálí, což také dodržel. Odpůrce i s policisty nadále spolupracoval a jeho následné vykázání z bydliště bylo překvapivé, když jím nebyla řešena žádná akutní situace v obydlí účastníků, ale policie k tomu přistoupila po opětovném vyslechnutí navrhovatelky. Přesto uvedené vykázání respektoval, nicméně napadené rozhodnutí soudu považuje za nepřiměřený zásah do jeho práva na obydlí. Odpůrce je bezúhonnou osobou, těší se dobré pověsti, naopak tvrzení navrhovatelky odpovídají tomu, jak mu popisovala situace se svým bývalým manželem, a to včetně neobvyklé formulace silně vulgárních nadávek a uzamčení navrhovatelky do sklepa. Odpůrce sám vulgarismy nikdy proti žádné osobě nepoužil a nečinil tak ani ve vztahu k navrhovatelce. Záznam policie ani obsah návrhu nevystihuje soužití účastníků v posledních letech, což odpůrce dokládá obsahem dvou zpráv v aplikaci WhatsApp. Dle odpůrce je třeba jejich situaci manželů řešit zahájením rozvodového řízení a uspořádáním majetku a bydlení. Proto navrhoval změnu usnesení a zamítnutí návrhu.

4. Navrhovatelka se k odvolání nevyjádřila.

5. Odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a je přípustné (§ 204 odst. 1 a § 201 o. s. ř.). Podle § 212 o. s. ř. přezkoumal odvolací soud usnesení soudu I. stupně v celém rozsahu, tedy včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Skopcová

výslovně nenapadeného výroku II. s uložením povinnosti navrhovatelce podat návrh na zahájení řízení, který je závislý na výroku o vydání předběžného opatření. Aniž byl povinen nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř.) dospěl k závěru, že odvolání odpůrce je důvodné.

6. Speciální předběžné opatření na ochranu proti domácímu násilí lze nařídít jen tehdy, když navrhovatel osvědčí, že je jeho společné bydlení s odpůrcem v domě či bytě, kde se nachází společná domácnost, z důvodu tělesného nebo duševního násilí vůči němu nesnesitelné (srovnej § 402 odst. 1 z. ř. s.). Osvědčením skutkových tvrzení má zákon na mysli, že z návrhu, ve spojení s předloženými důkazy, musí prokazatelně vyplývat (být jisté), že navrhovatel je obětí domácího násilí, a že se tohoto zakázaného násilí dopouští odpůrce. Je nutné, aby navrhovatel věrohodně přesvědčil soud, že jeho ústavní práva jsou ohrožena, a to nikoliv způsobem běžným, ale skutečně závažným, odůvodňujícím omezení ústavních práv pachatele. V případě domácího násilí je třeba naplnění jeho základních znaků, tedy opakování a dlouhodobost, eskalace, nezpochybnitelné rozdělení rolí na násilné a ohrožené osoby a neveřejnost. Na navrhovateli tedy je, aby soudu předložil důkazy, na jejichž základě lze bezodkladně rozhodnout, především lékařské zprávy, policejní protokoly, čestná prohlášení sousedů, známých, fotografie, zprávy psychologa apod. (shodně Zákon o zvláštních řízeních soudních, Soudcovský komentář, nakladatelství Wolters Kluwer, dostupný v ASPI).
7. Odvolací soud v první řadě uvádí, že i pro předběžná opatření vydaná podle zák. č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, platí ustanovení § 75c odst. 4 o. s. ř., podle kterého pro předběžné opatření je rozhodující stav v době vyhlášení (vydání) usnesení soudu I. stupně. To znamená, že odvolací soud mohl přezkoumat věcnou správnost napadeného usnesení pouze z hlediska důkazního materiálu, který měl k dispozici soud I. stupně, a nemohl tak přihlížet ani ke zprávám v aplikaci WhatsApp, které předložil odpůrce s odvoláním. Nicméně i tak musí odvolací soud přisvědčit obsahu odvolání odpůrce, že navrhovatelka svá tvrzení obsažená v návrhu na vydání předběžného opatření neosvědčila žádnými listinami, které by objektivizovali soužití účastníků (např. mohla předložit vyjádření své sestry či sousedky, se kterými svoji situaci měla probírat, popř. zprávu psychologa [redacted], ke kterému má docházet), ale svá tvrzení dokládá pouze dvěma úředními záznamy o jí podaných vysvětleních na Policii ČR dne 13. 4. 2025 a 17. 4. 2025 a úředním záznamem Policie ČR o vykazání odpůrce ze společného obydlí ze dne 17. 4. 2025. Pokud dále předložila potvrzení Psychocentra – manželské a rodinné poradny kraje Vysočina ze dne 24. 4. 2025, z něho plyne pouze to, že toto centrum kontaktovala až dne 14. 4. 2025, a že dne 24. 4. 2025 proběhla osobní konzultace, jejímž cílem bylo jmenované pomoci se sepsáním předběžného opatření. Tudíž ani tato listina ničeho nevypovídá o vztazích mezi účastníky řízení. Za situace, kdy odpůrce popírá jakékoliv své nevhodné chování vůči navrhovatelce, přičemž jednotlivé situace konkrétním způsobem vysvětluje (oslabuje tím přesvědčivost tvrzení navrhovatelky), dospívá odvolací soud k závěru, že navrhovatelka dostatečně neosvědčila svá skutková tvrzení odůvodňující vydání předběžného opatření.
8. Pakliže navrhovatelka zmiňovala tři konkrétní situace z let 2016 – 2017, 2020 a 2022 (uzamčení ve sklepě, mezi vstupními dveřmi a vstupem do domu a zavření na balkoně), mělo k nim dojít v poměrně dlouhém časovém rozmezí (k první situaci navíc ještě před uzavřením manželství - dle tvrzení navrhovatelky jsou účastníci manželi sedm let), tedy v rámci celkové doby až do současnosti by šlo spíše o jednotlivé incidenty v soužití účastníků. To je zřejmé i z toho, že z návrhu i vysvětlení podaných navrhovatelkou na policii plynou tvrzené neshody účastníků související s uzamykáním obydlí (navrhovatelka při svém pobytu doma zamyká dům), což při příchodu odpůrce k uzamčenému domu má vyvolávat jeho nepřiměřené reakce. K tomu přitom mělo dojít i při posledním incidentu účastníků z 12. 4. 2025. Byť jej účastníci popisují poněkud odlišně, je z navrhovatelkou předložených listin zřejmé, že jej řešila rovněž Policie ČR, nicméně v té době k žádnému vykazání odpůrce ze společného obydlí účastníků nedošlo (tuto situaci popisuje odpůrce ve svém odvolání tak, že se dohodl s policisty, že se ze společného bydlíště vzdálí).

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Skopcová

Zároveň je významné, že ani po podání vysvětlení navrhovatelkou na Policii ČR následujícího dne 13. 4. 2025, ve kterém podrobně popsala své soužití s odpůrcem (obdobně jako v návrhu na vydání předběžného opatření), k vykazání odpůrce ze společného bydliště účastníků nedošlo. V této souvislosti považuje odvolací soud za významné vyjádření navrhovatelky v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 13. 4. 2025, kdy na poučení policie o možnosti vykazání manžela ze společného obydlí sdělila, že toto aktuálně nepotřebuje, myslí si, že zatím se domluví, pokud ji nechá teď deset dní doma, aby si vše urovnala a začala řešit své bydlení, tak to bude v pořádku (to v zásadě odpovídá popisu odpůrce v odvolání). Na závěr podání vysvětlení pak uvedla, že odpůrce ji nikdy fyzicky nenapadl a necítí se být aktuálně nějak ohrožena (byť dále uvedla, že okolo Vánoc 2024 jí při hádce přibouchl nohu a ruku ve dveřích). Zejména tato vyjádření navrhovatelky následující bezprostředně po incidentu ze dne 12. 4. 2025 zpochybňují potřebu zásahu do soužití účastníků formou předběžného opatření dle § 400 a násl. z. ř. s., spočívající v uložení povinnosti odpůrci zdržet se užívání obydlí na adrese Vystřkov 43, neboli nelze mít zato, že další společné bydlení účastníků v domě je pro navrhovatelku již nesnesitelné.

9. Byť navrhovatelka zmiňuje v podaném návrhu zhoršení chování odpůrce od roku 2022 poté, co zemřela jeho matka, konkrétně uvádí, že odpůrce začal být stále více protivný, neustále naštvaný, začaly se stupňovat nadávky a urážky navrhovatelky, kterou měl vystěhovat ze společné ložnice do jiného pokoje. Tento popis svědčí spíše o partnerských neshodách mezi účastníky, které dle tvrzení navrhovatelky byly provázeny vulgárními nadávkami ze strany odpůrce (ten je ovšem popírá a žádný objektivní důkaz předložen nebyl). Nicméně ani z uvedeného popisu neplynou konkrétní skutečnosti o nějaké eskalaci chování odpůrce vůči navrhovatelce, vyžadující okamžitý zásah soudu. Zároveň je třeba zmínit, že dle shodných tvrzení účastníků přebývá odpůrce přes pracovní týden z důvodu své pracovní činnosti v [REDAKCE] a do společného obydlí účastníků ve [REDAKCE] se vrací pouze na víkendy, tudíž jejich vzájemné kontakty jsou již z tohoto důvodu omezené. Navíc mají v domě rozdělené prostory k užívání, tudíž do doby, než vyřeší svůj případný rozchod a zejména své další bydlení, mohou i v rámci jednoho domu omezit svá setkávání tak, aby zabránili vzniku konfliktních situací. I s přihlédnutím k tomuto neshledal odvolací soud akutní potřebu vydání navrhovaného předběžného opatření dle § 400 a násl. z. ř. s.
10. Z uvedených důvodů proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. napadené usnesení soudu I. stupně změnil tak, že návrh navrhovatelky na nařízení předběžného opatření jako nedůvodný zamítl. Takové rozhodnutí znamená, že na odpůrce nepřešla dle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích ani povinnosti platit soudní poplatek z návrhu na nařízení předběžného opatření.
11. Nicméně odpůrce byl povinen ve smyslu § 2 odst. 5 a § 4 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích zaplatit soudní poplatek za jím podané odvolání, který dle položky 22 bod třetí ve spojení s položkou 5 Sazebníku soudních poplatků činí rovněž částku 1 000 Kč. Jelikož zároveň s odvoláním odpůrce tento soudní poplatek nezaplatil, uložil mu odvolací soud tuto povinnost tímto rozhodnutím.
12. Jelikož tímto rozhodnutím odvolacího soudu je řízení skončeno, rozhodl odvolací soud rovněž o nákladech řízení (§ 151 odst. 1 o. s. ř.), a to s ohledem na změnu napadeného usnesení o nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Odpůrce v řízení uspěl a v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř. by měl právo na náhradu nákladů řízení. Nicméně s ohledem na okolnosti projednávané věci, zejména tomuto řízení předcházející vykazání odpůrce ze společného obydlí na základě postupu Policie ČR, považuje odvolací soud za nepřiměřeně tvrdé vůči navrhovatelce, aby byla povinna hradit náklady tohoto řízení odpůrci. Proto za využití § 150 o. s. ř. odvolací soud odpůrci právo na náhradu nákladů řízení před soud obou stupňů výjimečně nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

Tábor 27. května 2025

Mgr. Pavel Příbyl v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Skopcová

Michaela Skopcová
Digitálně podepsal
Michaela Skopcová
Datum: 2025.06.03
10:00:26 +02:00